

трябхъ ли му пари—той отива при мѣнастырскы тѣ порты, дѣто получва милостиня отъ привратникъ тѣ, хлябъ ли му ся заиска—ще испроси въ коя да е келія: даджъ му—добро, а не даджъ, той отива при источникъ тѣ на Св. Атанаса, а тамъ, оныя кои заминуватъ винагы оставятъ по малко хлябъ за огладнелы тѣ. И тѣй ся скыта той до джлбока старость, до дѣто смъртъта му не пречуне краката. За спасеніе ли ся приѣмхъ тѣзы подвигы, или само зашто то го мързи да работи?—Не можяхъ да узная.

Юродивы и диванета, съ джюбета, нѣма на Св. Горж, навѣрно отъ това, че тамъ нѣма кого да учудватъ съ диванелици тѣ си. Има само единъ сановитъ калугеръ, кой то н'амъ отъ що обича да нѣе като петель. Съберхъ ся гости при него и умилно го молятъ: „Отче Іосифе! попѣй ны, гѣлабче, като петель! „И ето ти о. Іосифъ ся размахъ съ ржжавы тѣ на расхъ си (джобе), като съ крыла, и високо, съ гласъ, три пѣти испищи: *Кукурину!!!*... Тѣй той е извѣстенъ и на цялъ Св. Горж подъ име „Петель“. Старци тѣ казвхъ че той юродствува; нѣ менѣ ся чини че о. Іосифъ нѣе като петель отъ дебелъ простотія, безъ да има при това никъквы възвышени цѣлы.

VI.

Примѣры отъ благочестіе.

Работа та бѣше недѣленъ день, слѣдователно въ празникъ; а празникъ тѣ на св. Горж само по това ся отличава отъ другы тѣ дни, че калугеры тѣ цяла нощъ ся молятъ, а денемъ спятъ. Мѣлчаливо сѣдяхъ азъ въ усамотенѣ тѣ си стахъ, и не знаяхъ кѣдъ да ся дiana. И менѣ сѣщо наченахъ да ми мжхъ калугерскы тѣ искушенія; стана ми мжчно за у дома, заиска ми ся общество, животъ, свобода... Нищо ми ся нече да права, перо то пада изъ рѣцѣ тѣ; отъ скука на-